

Soud první stolice považoval za dokázáno dopisy okresní správy politické a pak stanovami a svědeckými výpověďmi, že žalující strana provozuje obchod pod firmou, kterou přihlásila u okr. správy politické a že jí bude předepsána všeobecná daň výdělková nad 200 Kč, ale že jí dosud není předepsána.

Tím je zjištěno, že žalující strana má z výdělků svého obchodu platiti státní daň výdělkovou aspoň 200 Kč ročně a tím je zjištěno, že je dána podmínka § 7 uvoz. zákona k obch. zákonu pro právní existenci veřejné obchodní společnosti. Tím vstoupila žalující strana v právní účinnost v poměru k třetím osobám podle čl. 110 obch. zák.

Proto nelze jí vyčísti nedostatek aktivní žalobní legitimace.

Odvolací soud nezabýval se ostatními důvody odvolacími. Proto bylo nutno jeho rozsudek zrušiti a naříditi, aby rozhodl o nevyřízeném obsahu odvolání.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 16./5. 1923 č. j. R v I 90/23-1.^{*)}

Rada vrch. z. s. Jos. Čadek.

Příspěvek k §um 42 č. 1 a 44 odst. 1. ex. ř. Podmínkou odložení exekuce není průkaz nebezpečí nenahraditelné aneb aspoň těžce nahraditelné škody; stačí, když dlužník v návrhu na odložení exekuce tvrdí, že nebezpečí tu je, a dlužno pravidelně z povahy věci usuzovati o nebezpečí tom.

Usnesení prvního soudu, odložení exekuce povolující, rekursní soud změnil a návrh na odložení zamítnul.

Nejvyšší soud v Brně obnovil usnesení prvního soudu.

O důvodnění: Důvodem k povolení exekuce jest dle § 42 č. 1 ex. ř. žaloba na zrušení exekučního titulu, nemá však odklad dle omezujícího § 44 odst. 1. ex. ř. býti povolován tehdy, může-li v exekuci býti pokračováno, aniž je to pro dlužníka spo-

^{*)} Poznámka zasílatele.

S rozhodnutím tímto souhlasiti lze pouze de lege ferenda, ale nikoliv de lege lata. Pro soud je v první řadě závazné znění zákona a to mluví pro právní názor soudu odvolacího. Že ostatně již před zákonem z 30.-6. 1921 č. 260 §6. zák. a nař. byl § 7. uvoz. zák. k obch. zákonu interpretován tak, jak se stalo v rozhodnutí II. stolice, toho dokladem je rozhod. nejvyš. soudu ve sbírce A. Cl. 2102 a ze dne 2.-12. 1914 Rv. II. 1358-17 v Právniku 1915 str. 136 a násled. Vždyť slova »mají platiti« (zu entrichten haben) začez předpokládají právě nutně, že zde musí býti již předpis daně, dle něhož se má platiti. A toho v daném případě nebylo.

jeno s nebezpečím nenahraditelné aneb aspoň těžko nahraditelné škody. Dle toho nemá se právně věc tak, že by odklad mohl býti povolen jen tehdy, když dlužník nebezpečí prokáže, jak tomu chce rekursní soud, nýbrž tak, že nemůže býti povolen tehdy, když je zjevné, že není takového nebezpečí. V případě pochybnosti sluší tedy otázku odkladu řešiti ve prospěch dlužníka. Samo sebou pak se rozumí, že o nebezpečí dlužno usuzovati pravidelně z povahy věci samé, proto také nemá zákon žádných předpisů o tom, že a komu náleží průkaz (tento výraz je zde na místě — 55 odst. 2. a 3. ex. ř. — nikoliv výraz o s v ě d ě n í, jehož soud rekursní užívá, neboť nejde tu o prozatímní opatření) skutečností v té příčině závažných.

Pokud by však na zjištění skutkových okolností přece došlo, nemůže, když odklad je vyloučen při záporném výsledku, že nebezpečí není, průkaz ten ukládán býti dlužníku, nýbrž bylo na soudu, aby po případném výslechu vymáhajícího věřitele (§ 55 odst. 2. ex. ř.) sám šetřením oficiosním dle § 55 odst. 3. ex. ř. zjednal sobě jistotu, že věc má se tak, že nebezpečí není. Avšak v daném případě nemůže již dle povahy věci býti žádné pochybnosti o tom, že nebezpečí hrozí, majíť stroje dlužníkovy býti odmontovány a vyklizeny, tím však by provoz jeho živnosti byl očividně přerušen, zvláště za dnešní nájemné nouze, kdy nájem nových místností k zařízení živnosti je notoricky téměř nemožný. Otázkou jest jen, zdali odkladem není ohroženo uspokojení věřitele, neboť kdyby bylo, mohl by odklad povolen býti jen proti složení jistoty dle § 44 odst. 2. ex. ř. Tuto otázku dlužno však popřít, neboť věřitel sám zakládá své ohrožení jen na tom, že k vyklizení třeba je technických sil, jichž později prý snad nesežene. Tato obava však není věrojatná, nehledě ani k tomu, že starost o exekuční vyklizení náleží soudu a útraty s tím spojené jdou na účet dlužníkův.

Rozhodnutí ze dne 22. července 1920 č. j. R I 492/20—1.

Schin.

Čeho se vyžaduje ke skutkové povaze §u 2 lit. g. § 335, 431. tr. z.

Dle skutkových zjištění rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 1. října 1921 čj. Vr VIII 1695/20-33, jímž byl obžalovaný nadlesní Emanuel S. sprostěn z obžaloby pro zločin těžkého

*) Stejně rozhodnul nejvyšší soudní dvůr v rozhodnutí ze dne 5. dubna 1917 č. 1. R. I. 94-17. Jur. Bl. 1917 263.